

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 42

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΛΕΠΤ. 10

ΕΚΔΑΘΕΝΗ ΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΙΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΛΕΠΤ. 0

ΔΙΟΥΡΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Κάτωθεν της οικίας Α. ΜΕΛΛ, πλησίον του Ταχυδρομείου.

ΤΙΜΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Διά τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχ. 12 προληπτικῶς καὶ Ἐξωτερικὸν
" " Ἐξωτερικὸν Φραγ. 20 " κατ' ἔτος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 9 Νοεμβρίου 1875.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, στιχουργηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ θεολόγου Προυδεντίου, «ὕπάρχουσι καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ ἐπισημοί τινες ἑορταί, κατὰ τὰς ὁποίας σβύνεται τὸ αἰώριον πῦρ καὶ διακόπτεται τὰ βασίαια τῶν κολαζομένων».

Τῆς ἑορτῆς ταύτης μετέχουσι καὶ οἱ δαίμονες ἀπαλλαττόμενοι οὐ μόνον τῶν ἔργων δημίου, ἀλλὰ καὶ τῆς υποχρεώσεως τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν νὰ μισῶσι τὸ ἀγαθὸν καὶ νὰ εὐφραίνωνται ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀναξ τῶν πονηρῶν πνευμάτων μεταβάλλεται ἀπὸ μισοκάλου εἰς φιλόκαλον κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας.

Τοιαύτη τις ἑορτὴ, τελουμένη σήμερον εἰς τὰ βασίλαια τοῦ Ἄδου συγχωρεῖ καὶ τῷ «Ἀσμοδαίφ» νὰ εὐφραγῆται τοὺς καρποὺς τοῦ ἀγαθοῦ. Κατὰ παράδοξον δὲ καὶ εὐτυχή συγκυρίαν, ἡ ὑποχθόνιος αὕτη πανήγυρις ἔτυχε νὰ συμπέσῃ ἀκριβῶς καὶ ἦν ἐποχὴν τελεί καὶ ἡ Ἑλλὰς τὴν μεγίστην τῶν ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς ἔθνικων ἑορτῶν, τὴν ἀνακτῆρυν δηλ. καὶ παρ' αὐτῇ τῆς σωτηρίου ἀρχῆς, κοινῆς πρὸ πολλοῦ παρὰ τοῖς ἄλλοις λαοῖς τῆς ὑψηλοῦ, καὶ ἦν οἱ ὑπουργοὶ ὑπάγονται κλεινοὶ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ποινικοῦ κώδικος.

Μέχρι χθὲς οἱ περὶ ὑπουργικῆς εὐθύνης νόμοι ἐφαίνοντο ἔχοντες ἐν Ἑλλάδι ἀποστολὴν ὡς αἱ σταφυλαὶ ἐν τοῖς ἀγγλικῶς συμποσίοις ὅπως παρατίθενται ἐκεῖνοι ὡς ἐπιτραπέζιον κόσμημα, ἵνα μὴ τρέχονται, οὕτω καὶ οἱ νό-

μοι περὶ εὐθύνης προορισμὸν εἶχον νὰ μὴ ἐφαρμύζωνται.

Τοιαύτη δὲ ἦτο ἢ ἐκ τῆς μακρᾶς συνθησίας πεποιθήσεως εἰς τὸ νεοελληνικὸν τοῦτο ἔθνος, ὥστε ὁ τίτλος συμβούλου τοῦ Στάμματος κατήντησεν ἐσχάτως νὰ θεωρῆται ὑπὸ τῶν συντρόφων τοῦ κ. Βούλγαρη ὡς δίπλωμα, χορηγούμεν καὶ τὸ προνόμιον τοῦ κλέπτειν χωρὶς οὕτε νὰ λαμβάνῃ ὁ κλέπτης τὰς συνήθεις εἰς τοὺς μετερχομένους τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο προφυλάξεις, οὕτε νὰ ὑπέκειται εἰς τοὺς συνεδεύοντας ἀλλαγῶν τὸ ἔργον κινδύνους.

Γνωρίζομεν τὴν παροιμίαν «Παρταχοῦ τὰ πάντα» καὶ ὡς ἐκ τούτου περιττὸν νομίζομεν νὰ χαρακτηρίσωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς πρωτοφανεῖς καὶ τετρατόδεις τὰς ἐπισκοπικὰς ἀισχύρους· τοῦτο δὲ μόνον ἔχομεν περὶ αὐτῶν νὰ παρατήρησωμεν, ὅτι εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη, καίτοι ἴσως ὑπερτεροῦντα ἡμᾶς κατὰ τὴν διασφουράν, ἐπικρατεῖ τὸ ἀρχαῖον ἔθνος τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ ὁ ἐσυγχωρεῖτο τὸ κλέπτειν ἀτιμωρητὶ εἰς μόνους τοὺς δυναμένους· νὰ πράξωσιν τοῦτο ἀοράτως, εἰ δὲ ἀδέξιοι κλέπται συλλαμβανόμενοι ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐμαστιγούντο ἀνηλεῶς. Τὸ νομοθέτημα τοῦτο τῶν ἡμετέρων προγόνων, ὅπερ διετήρησαν ἀνέπαρον τὰ ἄλλα ἔθνη, εἶχομεν τροποποιήσει ἡμεῖς ἀποκόψαντες ἐξ αὐτοῦ τὰς μαστιγώσεις διὰ τοὺς ἀνεπιτηδείους κλέπτας, δούκις ἦσαν ὑπουργοί.

Ἡ τροποποίησις αὕτη, καίτοι μὴ καταχωρισθεῖσα ἐπισημῶς ἐν τῷ κώδικι, ἐφαίνετο οὐχ ἥττον λαβεῖσα διὰ τῆς μακρᾶς συνθησίας κύρος νόμου. Ἐπ' αὐτοῦ βασιζόμενοι οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. Νικολόπουλος καὶ Βαλασσόπουλος τόσον ἀνεπίκτον εἰς τὴν μάστιγα ὑπέθεταν τὴν ὑπουργικὴν αὐτῶν βράχιν, ὥστε ἐνόμισαν περιττὸν καὶ ἀνάξιον μάλιστα ἀνδρῶν τιμωμένων διὰ τῆς βασιλικῆς ἐπι-

σποράς να καλύψουν, ἔστω καὶ διὰ φύλλου συκής, οἰουδήποτε μέρος τῆς διαγωγῆς τῶν.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ποινικολόγων ἡ δωροδοκία θεωρεῖται ὡς ἔγκλημα, συνήθιστα μὲν πανταχοῦ, τοῦ ὁποῦ ὅμως ἡ βεβαίωσις ἀποβαίνει πικρὴ ἄλλου δυσκολωτέρα, ἕνεκα τοῦ συμφέροντος τῶν συναλλαττομένων εἰς ἀμοιβαίαν ἐγκαλύθειαν. Ἄφου λοιπὸν ἡ δωροδοκία εἶναι πόσον σύνθετος κακὸν, ἡ συμῶσα καὶ παρ' ἡμῶν δὲν ἦτο ἀξία τῶσου θορύβου. Τὸ ὄντως πρωτοφανὲς καὶ τερατώδες εἶναι ἡ ἐπιμέλεια, ἣν οἱ ἡμέτεροι ὑπουργοὶ, πεποιθότες εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα, κατέβαλον εἰς τὸ νὰ εὐκολύνωσι τὸ ἔργον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Τὸ ἐμπόριον τῶν ἐπισκοπῶν μετῆρχοντο μεσουρκανοῦντος τοῦ ἡλίου διὰ πλήθους μεσιτῶν, ὡς ὁ κ. Δεαζζής τῶν συναλλαγμάτων ὑποκαταστήματα καὶ πρακτορεῖα συνίσταν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ὡς ἄλλη ἐθνικὴ Τράπεζα ἢ ἀμερικανικὴ ἐταιρεία, καὶ τὰς πωλουμένας μίτρας οὐδόλως συνσετέλλοντο ν' ἀφομοιωθῶσι, οὐχὶ ἐν ἐσφραγισμέναις ἐπιστολαῖς, ἀλλ' ἐν τηλεγραφικῇ ἀνταποκρίσει, πρὸς φορτίου σίτου καὶ σταφίδος. Ἄλλ' οὐδ' οἱ ἀγοράζοντες τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἀρχιερεῖς ἐνόμιζον ἑαυτοῦς ὑποχρεωμένους ἢ ἔχοντας συμφέρον νὰ κρύψωσι τὴν συναλλαγὴν. Ἀπ' ἐναντίας ἐκήρυττον αὐτὴν μεγαλοφώνως, παραπονούμενοι εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους διὰ τὸ ὑπέρογκον τῆς τιμῆς καὶ τὴν ἀπληστίαν τῶν πωλητῶν.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κατηγορίαν, καὶ μετ' αὐτὴν τὴν φυλάκισιν, οἱ ἀξιότιμοι οὗτοι μιτρεμπόροι δὲν ἔκριναν εὐλογον ν' ἀλλάξωσιν οὔτε ἦθος οὔτε γλῶσσαν. Ἄντι ἀπολογίας προτείνουσιν ἀναρμοδιότητάς· ὁ κ. Βαλασσόπουλος νομίζει ὅτι δικαιολογεῖται ἰσχυριζόμενος ὅτι οἱ ὀπωσθήποτε χειροτονηθέντες ἦσαν οἱ καλλίτεροι· τὸ δὲ ὄργανον τῆς σπείρας ὁ «*Πρωτοῦ Κήρυξ*» ὡς ἀκαταμάχητον ἐπιχείρημα κατὰ τῆς κατηγορίας προτείνει θριαμβευτικῶς τὴν κατάθεσιν τοῦ Ἀρχιερέως κ. Καστόρχη εἰπόντος, κατ' αὐτὸν, ὅτι «*οὐδεὶς ποτε ἐχειροτονήθη ἀρχιερεὺς χωρὶς νὰ δώσῃ δῶρα*».

Ἡ τοσαύτη παρρησία προδίδει ὅτι ἡ πεποίθισις τῶν κ. κ. μιτρεμπόρων εἰς τὰ ὑπουργικὰ προνόμια οὐδόλως ἐσαλεύθη ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων. Τὴν καταδιώξιν αὐτῶν ἐπὶ δωροδοκία, ἔστω καὶ ἀποδεδειγμένη, θεωροῦσιν ὡς αἰρετικὴν ἀποπλάνησιν, ἑαυτοὺς δὲ ὡς μάρτυρας τοῦ ἐρθοδόξου καὶ ἐθνικοῦ δόγματος τῆς ὑπουργικῆς ἀτιμωρησίας.

Οἱ Λατῖνοι ἔλεγον «*Res sacra miser*» καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἀνήγειρον βωμοὺς τοῦ Ἑλέου. Οὐδεὶς μᾶλλον ἡμῶν ἀσπάζεται τὰς φιλανθρώπους ταύτας καὶ κλασικὰς ἀναμνήσεις. Ὑπὲρ ἐνόχων, ὑφισταμένων τὴν δικαίαν τιμωρίαν προθύμως ἠθέλωμεν συνεισφέρειν, ἵνα στέλλεται αὐτοῖς εἰς τὴν φυλακὴν καπνὸς καὶ καταψίον. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν πρόκειται περὶ τούτου· ἀπέναντι ἡμῶν δὲν ἔχομεν δυστυχεῖς κρατοῦντας ἰκετηρίας, οὐδὲ κἂν ἡττηθέντας· ἀλλὰ δύο ἀντίπαλα καὶ σχεδὸν ἰσόπαλα δόγματα· τὸ ἐπικρατοῦν πρὸ πολλοῦ παρὰ πᾶσι τοῖς πολιτι-

σμένοις λαοῖς, καθ' ἃ τὸ ἔγκλημα πρέπει νὰ τιμωρῆται, καὶ τὸ μέχρι τοῦδε ἐπικρατῆσαν παρ' ἡμῶν, καθ' ἃ ἐπετρέπετο εἰς τοὺς ὑπουργοὺς νὰ αἰσχροεργῶσιν ἀναφανδόν. Τοῦ δόγματος τούτου ζητεῖ τὸ ἐξεγεθὲν ἔθνος τὴν ὀριστικὴν κατάργησιν ὑπὲρ τῆς καταργήσεως ταύτης ἀγωνιζομένους ὑποστηρίζει δλοψύχως τοὺς συμμάχους κομματάρχας, ἀπαιτοῦν παρ' αὐτῶν τοῦ μέλλοντος, ὡς ἀναγκαίαν ἐγγύησιν, τὴν τιμωρίαν τῶν αἰσχροτέρων ἀντιπροσώπων τοῦ παρελθόντος, ἀφ' ἧς μόνως δυνάμεθα νὰ χρονολογήσωμεν τὴν εἴσοδον ἡμῶν εἰς τὴν χορείαν τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν.

Ἄλλ' ὁ ἀγὼν δὲν ἐπεράνη, ἡ δὲ θρασύτης τῶν ὑποδίκων καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτῶν ἐκδηλουμένη συμπάθεια μερίδος τινὸς τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ πᾶλη ἔσται μακρὰ καὶ πεισματώδης, μέχρις οὗ κατορθωθῇ ἡ κοινωνικὴ μετᾶθεσις τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Εὐρώπην. Πρὸς εὐδόξωσιν τῆς ἀρξαμένης ταύτης μετακομίσεως πάντες πρέπει νὰ παρέχωμεν τοὺς βραχίονας καὶ τὴν βράχιον ἡμῶν, βοηθοῦντες ὡς πρόθυμοι ἀχθοφόροι τὸν ἀναλαβόντα αὐτὴν Μανιάτην.

Θ.

Σ Κ Ν Η Ε Σ

Ἐν Γαλλίᾳ κατὰ πᾶσαν κρίσιμον περίστασιν τοῦ ἔθνους ἢ τοῦ θρόνου ἐνεφανίζετο εἰς τοὺς διαδρόμους τῶν Βερσαλιῶν λευκὴ τις ἀόριστος μορφή, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα *la Dame blanche*. Τὴν θέσιν τοῦ φαντάσματος τούτου κατέχει ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. Κουντουριώτης, τοῦ ὁποῦ ἡ αἰφνιδία πάλιν κατὰπτωσις ὡς ἀερολίθου παρέχει ἀφορμὴν εἰς πολλὰ σχόλια.

* *

Ἄν οὐδὲν ἄλλο προκύψῃ ἔφελος ἐκ τῆς ἀνακρίσεως περὶ τῶν ἐπισκοπικῶν, ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα θέλει τοῦλάχιστον πλουτισθῇ διὰ νέας λέξεις, εἰς τὸν μητροπολίτην θέλει προστεθῇ καὶ ὁ μιτροπωλητής.

* *

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῆς Βουλῆς εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ θέλει δικάσει τὸν κ. Βαλασσόπουλον. Καλὸν νομίζομεν νὰ ἐκλεχθῶσιν οἱ δικασταὶ ὁποῖους τοὺς ἠθέλεν ὁ Ἅγιος Βασίλειος «*πρεσβῦται ἀκίρητοι εἰς πᾶσαν φαντασίαν καὶ ἐπαφήν*», διότι, ὡς ἠκούσαμεν, φθάνει ὀσονούπω ἐκ τῆς καλιγύναικος Σπάρτης νέα τις Ἡρωιδιάς, ἵνα ζητήσῃ ἐπὶ πίνακος παρὰ τῶν δικαστῶν τὴν ἀθώωσιν τοῦ μιτρεμπόρου.

* *

Πολλὸς λόγος ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεταί ἐν τῷ τύπῳ περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου διαδικασίας τῶν ἐνόχων ὑπουργῶν καὶ ποικίλαι διασταυροῦνται γνώμαι. Ἀναδιφή-